



## اثربخشی آموزش شفقت به خود بر خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی دانش آموزان دختر مبتلا به اضطراب امتحان

زهرا ورمزیاری<sup>۱\*</sup>، رضا گل پور<sup>۲</sup>

### چکیده

پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی آموزش شفقت به خود بر خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی دانش آموزان دختر مبتلا به اضطراب امتحان انجام شد. این پژوهش یک مطالعه نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون-پس آزمون با گروه کنترل بود. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه دانش آموزان دارای اضطراب امتحان مقطع متوسطه دوم در شهر نوشهر بودند که در سال تحصیلی ۱۴۰۱-۱۴۰۰ به مراکز و کلینیک‌های این شهر مراجعه کرده‌اند. نمونه پژوهش شامل ۳۰ نفر (۱۵ نفر آزمایش و ۱۵ نفر گواه) از دانش آموزان دارای اضطراب امتحان خواهند بود که با استفاده از روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب و به شکل تصادفی به دو گروه آزمایش و گواه تقسیم می‌شوند. گروه آزمایش ۸ جلسه تحت درمان شفقت به خود قرار گرفتند و گروه کنترل در طول این مدت در انتظار درمان ماندند. روش جمع‌آوری داده‌ها بر اساس مقیاس اضطراب امتحان اسپیلبرگر (۱۹۸۰)، مقیاس خودانتقادی لویز و پرسشنامه خودکارآمدی اجتماعی کنلی (۱۹۸۹) موردسنجش قرار گرفت. تجزیه و تحلیل اطلاعات به دست آمده از اجرای پرسشنامه از طریق نرم‌افزار SPSS 23 در بخش استنباطی (تحلیل کوواریانس) انجام پذیرفت. یافته‌های پژوهش نشان داد که شفقت به خود بر خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی دانش آموزان دختر مبتلا به اضطراب امتحان اثربخش است، بدین معنا که شفقت به خود منجر به بهبود خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی دانش آموزان دختر مبتلا به اضطراب امتحان می‌گردد.

**واژگان کلیدی:** شفقت به خود، خودانتقادی، خودکارآمدی اجتماعی، اضطراب امتحان

<sup>۱</sup> \*کارشناس ارشد روانشناسی بالینی، دانشکده پزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد بهشهر، بهشهر، ایران (نویسنده مسئول)  
<sup>۲</sup> استادیار گروه روان شناسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران (rezagolpour@pnu.ac.ir)



## مقدمه

اضطراب امتحان، نوعی نشخوار فکری است که با خودسرزنشگری و تردید درباره‌ی توانایی‌های فردی مشخص می‌شود و اغلب به ارزیابی شناختی منفی، نداشتن تمرکز حواس، واکنش فیزیولوژیک نامطلوب و افت عملکرد تحصیلی منجر می‌گردد و نقش مخرب و بازدارنده‌ای در سلامت روانی دانش‌آموزان ایفا می‌کند (پورمن، مستوروپچ و گرویک<sup>۱</sup>، ۲۰۱۹). در تعریف کلی اضطراب امتحان به نوعی هراس خاص اشاره دارد که فرد را درباره توانایی هایش دچار تردید می‌کند و پیامد آن کاهش توان مقابله با موقعیت های است که فرد را در معرض ارزیابی و آزمون قرار می‌دهند (پیمان‌نیا، ۱۳۹۹). پژوهش‌ها نشان می‌دهد که اضطراب امتحان همواره با عملکرد تحصیلی پایین همراه بوده و مانع پیشرفت دانش‌آموزان در کارهایشان شده و مهمترین تضعیف‌کننده‌ی عملکرد تحصیلی در تمام مقاطع تحصیلی است (کیات‌هوی‌کانگ و مین<sup>۲</sup>، ۲۰۲۰). مرور شواهد تجربی نشان می‌دهد که اختلالات اضطرابی با دشواری‌های مربوط به پیشرفت تحصیلی (فرناندز<sup>۳</sup>، ۲۰۱۹)، ارتباطات اجتماعی ضعیف و رابطه ضعیف با همسالان (گریگور و موریس<sup>۴</sup>، ۲۰۱۴) و خودکارآمدی ضعیف (بنسون<sup>۵</sup> و همکاران، ۲۰۰۰) در ارتباط است. خودکارآمدی به توان شخصیتی فرد در مقابله با مشکلات و مسائل برای رسیدن به موفقیت اشاره دارد (میتچل و همکاران، ۲۰۲۱). خودکارآمدی بیشتر از اینکه متأثر از هوش باشد، از ویژگی‌های شخصیتی افراد مانند داشتن اعتمادبه‌نفس، کوشا بودن، خودرهبیری و خودتنظیمی تأثیر می‌پذیرد (زمانی شالکوهی و شیرازی، ۱۳۹۹). یکی از جنبه‌های مهم در خودکارآمدی، وجهه‌ی اجتماعی آن است (داتو، وانگ و روبی-دیویس<sup>۶</sup>، ۲۰۲۱). خودکارآمدی اجتماعی به عنوان ساختار اصلی نظریه‌ی شناختی-اجتماعی بندورا (۲۰۰۶)، به عنوان باور فرد نسبت به توانایی‌ها، پتانسیل‌ها و ظرفیت‌های خود برای سازمان دادن و انجام موفقیت‌آمیز یک رفتار خاص برای رسیدن به دستاوردهای مشخص و معین بویژه دستاوردهای اجتماعی تعریف شده است (قبادی‌اسفرجانی، شریفی، غضنفری و چرامی، ۱۴۰۰). افراد با خودکارآمدی پایین از فعالیت‌هایی که از نظر اجتماعی، تحصیلی و شغلی دشوار به نظرشان می‌رسد، اجتناب می‌کنند (بیلگین<sup>۷</sup>، ۲۰۱۷). پژوهش‌ها نشان می‌دهد دانش‌آموزانی که خودکارآمدی اجتماعی کمتری دارند، در زندگی خود، مشکلات بیشتری همچون احساس تنهایی و خودانتقادی در زندگی را تجربه می‌کنند (گازو، ماهاسنه، ابود و موه‌دیت<sup>۸</sup>، ۲۰۲۰). خودانتقادی یک نوع واکنش به شکست است که به صورت قضاوت و ارزیابی خود نشان داده می‌شود (هرمانتو، زاروف، کوپالا-سیبلی<sup>۹</sup> و همکاران، ۲۰۱۶) و شامل الگویی از عادات خودسرزنشگر، احساس منحرف شدن از استانداردهای خود یا دیگران و تمرکز شدید بر پیشرفت است (شری، استوبر و راماسوبو، ۲۰۱۶). افراد خودانتقادگر به دلیل هدف‌های غیرمنطقی و کمال‌گرایانه‌ای که

<sup>1</sup> Poormana, Mastorovich & Gerwick

<sup>2</sup> Kiat Hui Khng & Mane

<sup>3</sup> Fernandez

<sup>4</sup> Greco & Morris

<sup>5</sup> Benson

<sup>6</sup> Datu, Wong & Rubie-Davies

<sup>7</sup> Bilgin

<sup>8</sup> Gazo, Mahasneh, Abood & Muhediat

<sup>9</sup> Hermanto, Zuroff, Kopala-Sibley



برای خود تعیین می کنند، تلاش های خود را ناکافی و بی ارزش می دانند، بنابراین چرخه ی معیوب شکست-انتظار برای آنها اتفاق می افتد که به ناامیدی، افسردگی و اضطراب منجر می شود (کوپالاسیبل، زوراف، راسل و موکویتز، ۲۰۱۴). در واقع خودانتقادی باعث می شود که فرد خود و عملکرد خود را ناقص بداند و معیارهای دور از دسترس را برای خود تعریف کند (جیمز، ورپلانکن و ریمز، ۲۰۱۵). اگر خودانتقادی روی یک طیف در نظر گرفته شود، در یک انتهای این طیف خودانتقادی مقایسه ای<sup>۱</sup> و در انتهای دیگر طیف، خودانتقادی درونی شده<sup>۲</sup> قرار دارد. خودانتقادی مقایسه ای بر استانداردهای بیرونی متکی شده و تمرکز اصلی آن بر مقایسه ی نامناسب خود با دیگران تعریف شده است. به دلیل اینکه احساس حقارت هسته ی مرکزی خودانتقادی است، این افراد باور منفی نسبت به خود دارند و به طور دائم، خشونت و انتقاد نسبت به دیگران در آنها مشاهده می شود (حسینی مهر، خضری مقدم و پوراحسان، ۱۴۰۰). اما خودانتقادی درونی شده بر استانداردهای درونی شده متکی است و منجر به مشخص کردن اهداف ایده آل گرایانه در افراد می شود. وقتی فرد توان دستیابی به اهداف تعیین شده را ندارد، خود را سرزنش کرده و احساس تنزل شایستگی در او مشاهده می شود (حسینی و افشارنیا، ۱۳۹۷). با توجه به آسیب های خودانتقادی و کمبود خودکارآمدی اجتماعی، نیاز به مداخلات روانشناختی وجود دارد که از جمله ی آن، می توان به درمان متمرکز بر شفقت اشاره کرد. شفقت به خود یک عامل پیش بینی کننده ی قدرتمند سلامت روان است و سطوح بالای آن با سطوح بالای تحمل مشکلات و خودکارآمدی بیشتر و کاهش خودسرزنشگری رابطه دارد و به نوعی نقش حفاظت کننده ی سلامت روان را ایفا می کند (حسینی مهر و همکاران، ۱۴۰۰). شفقت خود به معنی احساس مهربانی و عطوفت نسبت به خود بوده و شامل مراقبت از خود است. همچنین شفقت به خود موجب نگرش غیرقضاوت گونه نسبت به خود بویژه نسبت به نقاط ضعف خود می شود (مرادی کلارده، آقاجانی، قاسمی جوبنه و بهاروند، ۱۳۹۸). نف<sup>۳</sup> (۲۰۰۹) خود شفقتی را سازه ای سه مؤلفه ای شامل مهربانی با خود در مقابل قضاوت کردن خود، اشتراکات انسانی در مقابل انزوا و بهوشیاری در همانندسازی افراطی تعریف کرده است. در شفقت خود، افراد می آموزند که از احساسات دردناک خود اجتناب نکرده و آنها را سرکوب نکنند. بنابراین، می توانند در گام اول، تجربه خود را بشناسند و نسبت به آن احساس شفقت داشته باشند (ایرونز و لاد<sup>۴</sup>، ۲۰۱۷). محور اصلی این درمان، پرورش ذهن شفقت ورز است. از این رو درمانگر از طریق ایجاد و افزایش یک رابطه ی شفقت ورز درونی مراجعان با خودشان، به جای سرزنش کردن، محکوم کردن و یا خودانتقادی، به آنها کمک می کند (ابوطالبی، یزدپی و اسمخانی اکبری نژاد، ۱۴۰۱). برخی مطالعات حاکی از تأثیر شفقت به خود در کاهش سطوح خود انتقادی (مک آلن و کارینا<sup>۵</sup>، ۲۰۱۹؛ سومرس-اسپیجکرم، ترامپیتتر، اسکورز و بومیجر<sup>۶</sup>، ۲۰۱۸)، افزایش خودپنداره و ابراز وجود (غفاریان و خیاطیان، ۱۳۹۷)، افزایش رفتارهای ارتقادهنده ی سلامتی (سیروس،

<sup>1</sup> comparative self-criticism

<sup>2</sup> internalizing self-criticism

<sup>3</sup> Neff

<sup>4</sup> Irons and Lad

<sup>5</sup> McAloon & Karina

<sup>6</sup> Sommers-Spijkerman, Trompetter, Schreurs & Bohlmeijer



کاینتر و هیرسچ<sup>۱</sup>، ۲۰۱۵) و افزایش خودکارآمدی (بیمانت، آیرونز، راینر و داگنال<sup>۲</sup>، ۲۰۱۶؛ اسمیت، نف، آلبرت و پیترز، ۲۰۱۴) است. با توجه به مطالب ذکر شده و این مهم که پایه و اساس جامعه‌ی آینده را کودکان و نوجوانان تشکیل می‌دهند، در راستای تقویت برنامه‌های پیشگیری و بهداشت روانی دانش‌آموزان مبتلا به اضطراب امتحان، هدف اصلی این پژوهش آن است که به بررسی اثربخشی درمان مبتنی بر شفقت بر خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی دانش‌آموزان مبتلا به اضطراب امتحان بپردازد.

### روش شناسی

این پژوهش یک مطالعه نیمه آزمایشی از نوع پیش‌آزمون-پس‌آزمون با گروه کنترل می‌باشد. جامعه آماری پژوهش حاضر شامل کلیه دانش‌آموزان دارای اضطراب امتحان مقطع متوسطه دوم در شهر نوشهر بودند که به مراکز و کلینیک‌های شهر تهران در سال تحصیلی ۱۴۰۱-۱۴۰۰ مراجعه کرده‌اند. نمونه پژوهش شامل ۳۰ نفر (۱۵ نفر آزمایش و ۱۵ نفر گواه) از دانش‌آموزان دارای اضطراب امتحان خواهند بود که با استفاده از روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب و به شکل تصادفی به دو گروه آزمایش و گواه تقسیم می‌شوند. ملاک‌های ورود و خروج در ادامه آمده است. ملاک‌های ورود به پژوهش عبارت بود از: داشتن هوشبهر متوسط، اشتغال به تحصیل در دوره دوم متوسطه؛ قرار دادن در محدوده سنی ۱۴ تا ۱۷ سال و کسب نمره‌ی بالاتر از متوسط در پرسشنامه‌ی اضطراب امتحان؛ و ملاک‌های خروج از پژوهش عبارت بود از: غیبت بیش از جلسات در جلسات، ابراز عدم تمایل به همکاری.

جلسات درمان مبتنی بر شفقت، با فعالیت‌های پژوهش گیلبرت (۲۰۱۴) طراحی شده و طی ۸ جلسه ۹۰ دقیقه‌ای در ۸ هفته پایایی به صورت گروهی اجرا شد. محتوای جلسات به طور خلاصه در جدول ۱ آورده شده است:

جدول ۱: خلاصه محتوای جلسات درمان هیجان‌مدار به تفکیک هر جلسه

جلسه	اهداف	محتوای جلسات	رفتار موردانتظار
۱	آشنایی با اصول کلی درمان	جلسه توجیهی، مروری بر ساختار جلسات و قوانین اصلی گروه، تعداد و مدت جلسات، بیان انتظارات از جلسات، اقدام برای شناخت یکدیگر، صحبت درباره صمیمیت با همکاری اعضای گروه، بررسی مشکلات اعضا و اجرای پیش‌آزمون تکلیف خانگی: ثبت مورد آزار عاطفی و خودانتقادی در فعالیت‌ها و مشکلات روزانه	شناختی و آگاهی از خودانتقادی
۲	شناخت مولفه‌های شفقت به خود	بررسی افکار و احساسات مثبت و منفی اعضای گروه در مورد هیجانات و احساس تنهایی و عوارض ناشی از آن، تمرین وارسی بدنی و تنفس، آشنایی با سیستم‌های مغزی متمرکز بر شفقت، آموزش همدلی، توضیح در مورد شفقت تکلیف خانگی: ثبت مولفه خودشفقتی در فعالیت‌های روزانه	شناختی و آگاهی از مولفه‌های خودشفقتی

<sup>1</sup> Sirois, Kitner & Hirsch

<sup>2</sup> Beaumont, Irons, Rayner & Dagnall



شناختی و آگاهی از مولفه های خودشفقتی	آشنایی با خصوصیات افراد مشفق، شفقت نسبت به دیگران، پرورش احساس گرمی و مهربانی نسبت به خود، پرورش و درک اینکه دیگران نیز نقایص و مشکلاتی دارند در مقابل احساسات خودتخریب گرایانه تکلیف خانگی: ثبت مولفه خودشفقتی در فعالیت های روزانه	آموزش و پرورش خودشفقتی اعضا	۱
پرورش خودشفقتی	ترغیب آزمودنی ها به خودشناسی و بررسی شخصیت خود به عنوان فرد با شفقت یا بی شفقت با توجه به مباحث آموزشی، شناسایی و کاربرد تمرین های پرورشی ذهن تکلیف خانگی: ثبت اشتباهات روزانه و شناسایی عوامل آن	خودشناسی و شناسایی عوامل خودانتقادی	۲
بهبود و توسعه خودشفقتی	مشفقانه (همدلی و همدردی نسبت به خود و دیگران)، آموزش بخشایش، آشنایی و کاربرد تمرین های پرورش ذهن مشفق (بخشش، پذیرش بدون قضاوت و آموزش بردباری) تکلیف خانگی: بخشش و پذیرش بدون قضاوت در فعالیت های چالش انگیز روزانه و ثبت این موارد	اصلاح و گسترش شفقت	۳
احساس ارزشمندی و خودشفقتی	تمرین عملی ایجاد تصاویر همراه با شفقت، آموزش سبک ها و روش های ابراز شفقت (شفقت کلامی، عملی، مقطعی و پیوسته)، به کارگیری این روش ها در تردید روزمره برای دوستان و آشنایان تکلیف خانگی: بکارگیری شفقت در فعالیت های روزانه	آموزش سبک ها و روش های ابراز شفقت	۴
بهبود خودشفقتی و خودارزشمندی	آموزش نوشتن نامه های همراه با شفقت برای خود و دیگران، آموزش روش ثبت و یادداشت روزانه موقعیت های واقعی مبتنی بر شفقت و عملکرد فرد در آن موقعیت تکلیف خانگی: نوشتن نامه های شفقت آمیز برای خود و اطرافیان	فنون ابراز شفقت	۵
پرورش و رشد خودشفقتی	جمع بندی، مرور مطالب جلسات قبل، پرسش و پاسخ برای رفع سوال ها، ارائه راهکارهایی برای حفظ و بکارگیری این روش درمانی در تردیدهای روزمره، اجرای پس آزمون تکلیف خانگی: ثبت و یادداشت خودشفقتی در مسائل روزانه	ارزیابی و کاربرد	۶

ابزار اندازه گیری در این پژوهش مقیاس اضطراب امتحان اسپیلبرگر (۱۹۸۰)، مقیاس خودانتقادی لویز و پرسشنامه خودکارآمدی اجتماعی کنلی (۱۹۸۹) بود.

**مقیاس اضطراب امتحان اسپیلبرگر:** مقیاس اضطراب امتحان اسپیلبرگر ابزاری خود گزارشی است که اسپیلبرگر در سال ۱۹۸۰ ساخته است. این پرسشنامه ۲۰ ماده دارد که واکنش قبل، حین و بعد از امتحان را توصیف می کند. این مقیاس دو بخش دارد: بخش نگرانی یا شناختی با ۹ ماده و بخش هیجانی یا جسمی با ۱۱ ماده. آزمودنی ها براساس طیف چهارگزینه ای لیکرت از دامنه هرگز تا اغلب به آن پاسخ می دهند. این گزینه ها به ترتیب از یک تا چهار نمره گذاری می شوند. نمره بالا در این پرسشنامه نشان دهنده اضطراب امتحان بالا است. سازنده مقیاس، ضریب پایایی بخش نگرانی، بخش هیجانی و کل مقیاس را به ترتیب، ۰/۸۶، ۰/۹۰ و ۰/۹۴ گزارش کرده است. ضریب آلفای کرونباخ این پرسشنامه در نمونه های دختر و پسر ۰/۹۲ و ضریب پایایی آن بعد از سه هفته و یک ماه ۰/۸۰ گزارش شده است. در مطالعات متعدد ضریب آلفای کرونباخ مقیاس ۰/۹۲ تا ۰/۹۷ گزارش شده است (کاظمیان مقدم و همکاران، ۱۳۸۶). همبستگی مقیاس اضطراب امتحان اسپیلبرگر با مقیاس اضطراب ساراسون در پسران و دختران به ترتیب ۰/۸۲ و ۰/۸۳ است و همبستگی



کل پرسشنامه اسپیلبرگر با پرسشنامه اضطراب حالت - صفت وی در پسران و دختران به ترتیب ۰/۸۶ و ۰/۷۷ گزارش شده است (استوبر<sup>۱</sup> و همکاران، ۲۰۰۴).

**مقیاس خودانتقادی لویز:** مقیاس سطوح خودانتقادی (LOSC) توسط لویز (ترجمه‌ی قربانی و موسوی، ۱۳۸۴) تهیه و تنظیم شده است. این پرسشنامه در دو سطح خودانتقادی را در فرد می‌سنجد اول خود انتقادی درونی شده و دوم خودانتقادی مقایسه‌ای. خودانتقادی مقایسه‌ای (CSC) به‌عنوان دیدگاه و نظر منفی نسبت به خود در برابر دیگران تعریف می‌شود. پرسشنامه خودانتقادی مشتمل بر ۲۲ سوال است و نمره‌گذاری ۷ درجه‌ای لیکرت از صفر تا ۶ را شامل می‌گردد. پرسشنامه سطوح خودانتقاد دارای دو بعد بوده که سوالات مربوط به هر بعد در جدول زیر ارائه گردیده است:

سوالات مربوطه	بعد
۱، ۳، ۵، ۹، ۱۱، ۱۳، ۱۵، ۱۷، ۱۹	خود انتقادی مقایسه ای (CSC)
۲، ۴، ۶، ۸، ۱۰، ۱۲، ۱۴، ۱۶، ۱۸، ۲۰، ۲۱، ۲۲	خودانتقادی درونی شده (ISC)

البته باید دقت داشت که شیوه نمره‌گذاری در سوالات ۶، ۸، ۱۱، ۱۲، ۱۶، ۲۰ و ۲۱ معکوس می‌شود. برای بدست آوردن امتیاز مربوط به هر بعد، مجموع امتیازات سوالات مربوط به آن بعد با هم جمع می‌شود. برای بدست آوردن امتیاز کلی پرسشنامه، مجموع امتیازات همه سوالات با هم جمع می‌شود. نمرات بالاتر نشان‌دهنده خودانتقادی بالاتر می‌باشد و برعکس. یاماگوجی و کیم (۲۰۱۳) در مطالعه خود همسانی درونی با روش آلفای کرونباخ برای نمره‌ی کل این مقیاس را ۰/۹۰ گزارش کردند.

**پرسشنامه خودکارآمدی اجتماعی کنلی (۱۹۸۹):** پرسشنامه خود کار آمدی اجتماعی نوجوان در سال ۱۹۸۹ توسط کنلی<sup>۲</sup> به منظور سنجش میزان خودکارآمدی نوجوانان ساخته شد. این پرسشنامه دارای ۲۵ گویه است، شیوه نمره گذاری این پرسشنامه بر اساس طیف ۷ درجه ای لیکرت به شکل غیر ممکن ۱ امتیاز، بسیار سخت ۲ امتیاز، سخت ۳ امتیاز، کمی سخت ۴ امتیاز، ساده ۵ امتیاز، بسیار ساده ۶ امتیاز، بیش از حد ساده ۷ امتیاز. برای بدست آوردن امتیاز کلی پرسشنامه، کل سوالات پرسشنامه را باید با هم جمع نمود. در پژوهش کنلی ضریب اعتبار حاصل از آلفای کرونباخ برای این ابزار ۰/۸۹ گزارش شد که بیانگر ضریب اعتبار مطلوب این ابزار بود. رضائی و همکاران (۱۳۹۳) در پژوهشی ضمن سنجش روایی صوری و محتوایی این ابزار، پایایی پرسشنامه خودکارآمدی نوجوانان را با استفاده از روش آلفای کرونباخ محاسبه کردند که مقدار آن برابر با ۰/۸۲ بوده است. همچنین سجادیپور و همکاران (۱۳۹۹) در پژوهشی ضریب آلفای کرونباخ را برای این آزمون ۰/۹۲ و ضریب پایایی حاصل از روش باز آزمایی برای پسران را ۰/۸۲ و برای دختران ۰/۸۶ گزارش کرده اند.

تجزیه و تحلیل اطلاعات به دست آمده از اجرای پرسشنامه از طریق نرم افزار SPSS 23 در بخش استنباطی (تحلیل کوواریانس) انجام پذیرفت.

<sup>1</sup> Stober

<sup>2</sup> Connolly



## یافته ها

در این بخش قبل از بررسی فرضیه ها نرمال بودن توزیع داده ها با استفاده از آزمون شاپیرو ویلکز، همگنی ماتریس واریانس-کوواریانس با استفاده از آزمون M باکس و همگنی واریانس با استفاده از آزمون لوین مورد بررسی قرار گرفت که همگی آنها تایید شد. در ادامه به بررسی فرضیه پژوهش پرداخته می شود. فرضیه اصلی: درمان مبتنی بر شفقت بر خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی دانش آموزان مبتلا به اضطراب امتحان اثربخش است.

به منظور بررسی بهبود خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی در گروه های آزمایش و کنترل از روش آماری تحلیل کواریانس استفاده شد که نتایج در ذیل آورده شده است.

**جدول ۲: نتایج تحلیل کوواریانس چندمتغیری (مانکوا) بر روی میانگین نمرات پس آزمون خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی گروه های آزمایش و گواه با کنترل پیش آزمون**

مجدور	معناداری	درجه	درجه	مقدار	ارزش	اثر	
ایتا	sig	آزادی خطا	فرضیه	F			گروه
۰/۷۲	۰/۰۰۰	۱۹	۵	۱۴/۷۹	۰/۷۱	اثر پیلایی	گروه
۰/۷۲	۰/۰۰۰	۱۹	۵	۱۴/۷۹	۰/۱۱	لامبدای ویلکز	
۰/۷۲	۰/۰۰۰	۱۹	۵	۱۴/۷۹	۴/۰۹	اثر هوتلینگ	
۰/۷۲	۰/۰۰۰	۱۹	۵	۱۴/۷۹	۴/۰۹	اثر بزرگترین ریشه	

مطابق با جدول ۲، مقدار لامبدای ویلکز متغیر گروه اثر معناداری بر متغیرهای وابسته داشته است. بنابراین می توان گفت که درمان مبتنی بر شفقت بر خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی دانش آموزان دارای اضطراب امتحان تاثیر داشته است و این میزان تاثیر یا تفاوت برابر با ۰/۷۲ بوده است.

**جدول ۳: نتایج تحلیل کوواریانس چندمتغیره نمرات خودانتقادی**

مقدار	سطح	مقدار	میانگین	درجه	مجموع	متغیر وابسته	منبع
اتا	معناداری	F	مجدورات	آزادی	مجدورات		تغییرات
-۰/۵۵	۰/۰۰۰	۲۵/۴۵۹	۷۱۸/۰۶۷	۱	۷۱۸/۰۶۷	خودانتقادی (پس آزمون)	گروه

با توجه به نتایج ذکر شده و با توجه به میزان F به دست آمده در جدول ۳ تفاوت معناداری بین میانگین نمرات پس آزمون مقیاس خودانتقادی بین گروه آزمایش و کنترل وجود دارد. بنابراین، در نمرات خودانتقادی بین گروه های آزمایشی که تحت درمان مبتنی بر شفقت قرار گرفته اند با گروه کنترل که تحت هیچ مداخله ای قرار نداشتند، تفاوت معناداری وجود دارد.



جدول ۴: نتایج تحلیل کوواریانس چندمتغیره نمرات خودکارآمدی اجتماعی

منبع تغییرات	متغیر وابسته	مجموع مجزورات	درجه آزادی	میانگین مجزورات	مقدار F	سطح معناداری	مقدار اتا
گروه	خودکارآمدی اجتماعی (پس آزمون)	۳۴۹/۹۸	۱	۱۸۱/۹۲	۷۰/۵۸	۰/۰۰۰	۰/۶۳

با توجه به نتایج ذکر شده و با توجه به میزان F به دست آمده در جدول ۴ تفاوت معناداری بین میانگین نمرات پس آزمون مقیاس خودکارآمدی اجتماعی بین گروه آزمایش و کنترل وجود دارد. بنابراین، در نمرات خودکارآمدی اجتماعی بین گروه‌های آزمایشی که تحت درمان مبتنی بر شفقت قرار گرفته‌اند با گروه کنترل که تحت هیچ مداخله‌ای قرار نداشتند، تفاوت معناداری وجود دارد.

#### بحث و نتیجه گیری:

همانطور که در نتایج تحلیل به آن اشاره شد، درمان مبتنی بر شفقت در گروه آزمایش موجب بهبود خودانتقادی در این گروه شد در حالیکه در گروه کنترل تغییری مشاهده نشد. این یافته با نتایج پژوهش خونساری، سرداری پور، تاجری، حاتمی و حسین‌زاده تقوایی (۱۴۰۰)، پیرجاوید، توزنده جانی و باقرزاده گل‌مکانی (۱۴۰۰)، آسایش، دخت‌محمد و سررشته‌دار (۱۴۰۰)، تفنگچی، رئیسی، قمرانی و رضایی‌جمالویی (۱۴۰۰)، سامرز-اسپیکرمن و همکاران (۲۰۱۸)، همان‌تو و همکاران (۲۰۱۶) و بیومننت و همکاران (۲۰۱۶) همسوست. در تبیین یافته‌ی حاصل از پژوهش می‌توان گفت که افراد خودانتقادگر افرادی هستند که برای دستیابی به اهداف بر درگیر شدن سخت‌گیرانه خود بسیار تاکید دارند و در لذت بردن از دستیابی به اهداف خود ناتوانند. زمانی که افراد شفقت به خود بالایی را گزارش می‌دهند گرایش دارند بر ارائه‌ی خودانتقادی کمتر. افراد با سطح بالای شفقت به خود با خود مهربان هستند و خود را علیرغم کاستی‌ها و کمبودهایشان قبول دارند و قضاوت سختگیرانه و خودانتقادگری درباره خود ندارند (تفنگچی و همکاران، ۱۴۰۰). آموزش شفقت به خود همانند یک سبک تنظیم هیجانی مثبت عمل می‌کند که هیجانات منفی فرد را کاهش می‌دهد و هیجانات مثبت را جایگزین آن می‌کند. لذا به نظر می‌رسد که به واسطه‌ی این خودتنظیمی هیجانی، میزان خودانتقادی فرد (چه انتقاد از سوی خود و چه انتقاد بیرونی) کاهش می‌یابد (دایدیخ، گرنت، هافمن، هیلر و برکینگ<sup>۱</sup>، ۲۰۱۴).

همچنین نتایج نشان داد که درمان مبتنی بر شفقت در گروه آزمایش موجب بهبود خودکارآمدی اجتماعی در این گروه شد در حالیکه در گروه کنترل تغییری مشاهده نشد. این یافته با نتایج پژوهش شمس، پاشنگ و صداقت (۱۴۰۰)، دائو و همکاران (۲۰۲۰) همسوست. در تبیین این یافته از پژوهش می‌توان گفت به عقیده‌ی بندورا<sup>۲</sup> (۱۹۷۷) خودکارآمدی به عزت‌نفس، خودارزشمندی و احساس کفایت و کارایی فرد نسبت به خود در مقابله با زندگی گفته می‌شود و شفقت به خود که یک جایگزین برای ارزشمندی و محترم دانستن خود است (حسینی‌مهر و همکاران، ۱۴۰۰). از سویی دیگر، خودکارآمدی اشاره به باور فرد از شایستگی‌ها و توانمندی‌ها و تفکر و تحلیل آنها هنگام مقابله با مشکلات و مسائل برای رسیدن به موفقیت اشاره دارد (شالکوهی و شیرازی، ۱۳۹۹) و شفقت خود با سه مولفه مهربانی با خود در مقابل قضاوت کردن خود،

<sup>1</sup> Diedrich, Grant, Hofmann, Hiller & Berking

<sup>2</sup> Bandura



اشتراک انسانی در مقابل انزوا و به هوشیاری در مقابل همسان سازی افراطی (نف و گرمر<sup>۱</sup>، ۲۰۱۳). بنابراین افراد مشفق نسبت به توانایی و قابلیت های خود قضاوت منفی ندارند و به جای قضاوت و خودانتقادی، اشتباه و شکست خود را می پذیرند (آکین و آکین<sup>۲</sup>، ۲۰۱۵).

به طور کلی، نتایج پژوهش نشان داد که درمان مبتنی بر شفقت در گروه آزمایش موجب بهبود خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی در این گروه شد در حالیکه در گروه کنترل تغییری مشاهده نشد. این یافته با نتایج پژوهش حسینی مهر و همکاران (۱۴۰۰) همسوست. در این پژوهش، اثربخشی آموزش مبتنی بر شفقت بر خودکارآمدی اجتماعی، تحمل پریشانی و خودانتقادی در دختران نوجوان تحت سرپرستی سازمان بهزیستی سنجیده شده و نتایج نشان داد که آموزش مبتنی بر شفقت تاثیر معناداری بر خودکارآمدی اجتماعی، تحمل پریشانی و خودانتقادی داشته است، این تاثیر در مرحله پیگیری نیز تداوم داشت. با توجه به یافته ها آموزش مبتنی بر شفقت یک گزینه مناسب برای بهبود خودکارآمدی اجتماعی، تحمل پریشانی و کاهش خودانتقادی است. در تبیین این یافته از پژوهش می توان گفت که آموزش شفقت به خود به فرد کمک می کند که نسبت به گذشته جرات مندتر شده و چرخه معیوب تصور منفی از خود و انتقاد به خویش و نیز ترسیم انتظارات سطح بالا از خود را مورد سوال قرار دهد و با نگاهی جدید و دلسوزانه به خود، معیارهای واقعی و توقعات دست یافتنی تری را بازطراحی کند که مستلزم سختی و آزار نباشد. همچنین شفقت به خود، شکل سالمی از خودپذیری است که بیان کننده میزانی پذیرش و قبول جنبه های نامطلوب خود و زندگی است (آسایش و همکاران، ۱۴۰۰) و شامل سه عنصر اصلی است شامل: نخست اینکه هر زمان که فرد متوجه ناکارآمدی خود شود و از آن رنج ببرد، بودن خود را دوست بدارد و آن را درک کند، دوم حسی است که از ویژگی مشترک انسانی و تشخیص این امر که درد و شکست، جنبه های غیرقابل اجتناب و مشترک در بین همه انسان هاست، سوم اینکه خودشفقتی معرف آگاهی متعادل نسبت به هیجانات خود و توانایی مواجهه با افکار و احساسات رنج آور بدون بزرگ نمایی و یا احساس تاسف برای خود است و کمبودها و نواقص خود را درک می کند. این مهربانی با خود، موجب احساس امنیت، افزایش ارتباط اجتماعی و کاهش نشخوار فکری، سرکوب افکار، اضطراب و هیجانات منفی می شود (نف، ۲۰۰۹).

از جمله محدودیت های این پژوهش می توان به عدم پیگیری یافته ها و محدود بودن نمونه ی پژوهش (دانش آموزان مبتلا به اضطراب امتحان ۱۴ تا ۱۷ ساله) توجه کرد و در تعمیم دهی نتایج این پژوهش احتیاط کرد. با توجه به اثربخشی درمان مبتنی بر شفقت بر خودانتقادی و خودکارآمدی اجتماعی بر دانش آموزان مبتلا به اضطراب امتحان، پیشنهاد می شود پژوهش های گسترده تری در ارتباط با این جامعه ی آماری و بررسی اثربخشی مداخله های گوناگون توسط پژوهشگران آتی صورت گیرد تا امکان یافتن بهترین راهکار مداخله ای برای کمک به مشکلات دانش آموزان مبتلا به اضطراب امتحان امکان پذیر باشد. همچنین پیشنهاد می شود از این دست پژوهش ها در میان پسران و دختران دانش آموز به صورت مجزا نیز صورت گیرد تا امکان مقایسه بین دو جنسیت وجود داشته باشد.

<sup>1</sup> Neff & Germer

<sup>2</sup> Akın, A., & Akın, U



## منابع

- آسایش، علی؛ دخت محمد، سحر و سررشته دار، آرزو. (۱۴۰۰). اثربخشی آموزش شفقت به خود بر کاهش سطوح خودانتقادی و بهبود وضوح تصور از خود در دانش آموزان دارای معلولیت جسمانی، رویش روانشناسی، ۱۰(۵)
- ابوطالبی، حمید؛ یزدچی، نفیسه و اسمخانی اکبری نژاد، هادی. (۱۴۰۱). اثربخشی درمان متمرکز بر شفقت بر اضطراب مرگ و کیفیت زندگی زنان مبتلا به مولتیپل اسکلروزیس، علوم پزشکی دانشگاه آزاد اسلامی، ۳۲(۱): ۹۲-۱۰۱
- پیرجاوید، فاطمه؛ تونده جانی، حسن و باقرزاده گل مکانی، زهرا. (۱۴۰۰). مقایسه اثربخشی شفقت درمانی و درمان مبتنی بر بهبود کیفیت زندگی بر خودانتقادی و افسردگی مبتلایان به افسردگی اساسی، روش ها و مدل های روانشناختی، ۴۶: ۵۶-۶۸
- پیمان نیا، بهرام. (۱۳۹۹). اثربخشی ماتریکس پذیرش، تعهد با شفقت بر تنظیم شناختی هیجان دانش آموزان مبتلا به اضطراب امتحان، اندیشه های نوین تربیتی، ۱۶(۴)
- تفنگچی، مریم؛ رئیسی، زهره؛ قمرانی، امیر و رضایی جمالویی، حسن. (۱۴۰۰). تدوین بسته ارتقای تحمل پریشانی و مقایسه اثربخشی آن با درمان مبتنی بر شفقت بر خودانتقادی، ترس از ارزیابی منفی و اضطراب در زنان مبتلا به سردردهای تنشی مزمن، علوم روانشناختی، ۲۰(۱۰۰): ۶۲۱-۶۳۴
- حسینی، راضیه و افشارنیا، کریم. (۱۳۹۷). پیش بینی تصویر بدن و سطوح خودانتقادی بر مبنای طرحواره های ناسازگار اولیه، علوم حرکتی و رفتاری، ۱(۲): ۸۷-۹۶
- حسینی مهر، نجمه؛ خضری مقدم، نوشیروان و پوراحسان، سمیه. (۱۴۰۰). اثربخشی آموزش مبتنی بر شفقت بر خودکارآمدی اجتماعی، تحمل پریشانی و خودانتقادی در دختران نوجوان تحت سرپرستی سازمان بهزیستی، پژوهش نامه روانشناسی مثبت، ۷(۲)
- خونساری، میناسادات؛ سرداری پور، مهران؛ تاجری، بیوک؛ حاتمی، محمد و حسین زاده تقوایی، مرجان. (۱۴۰۰). مقایسه اثربخشی آموزش گروهی مبتنی بر شفقت و تئوری انتخاب بر احساس شرم و سطوح خودانتقادی دانش آموزان، پژوهش های کاربردی روان شناختی، ۱۲(۲): ۳۴۱-۳۵۶
- زمانی شالکوهی، بهادر و شیرازی، محمود. (۱۳۹۹). پیش بینی خودکارآمدی اجتماعی و رضایت از زندگی در دانش آموزان از طریق دلبستگی به والدین و همسالان، مجله مطالعات روانشناسی تربیتی، ۱۶(۳۸).
- شمس، گلشید؛ پلشنگ، سارا و صداقت، مستوره. (۱۴۰۰). مقایسه اثربخشی درمان مبتنی بر شفقت و واقعیت درمانی بر خودکارآمدی بیماران مبتلا به مالتیپل اسکلروزیس، طب پیشگیری، ۸(۱)
- غفاریان، حدیثه و خیاطیان، فلور. (۱۳۹۷). تاثیر آموزش درمان مبتنی بر شفقت بر خودپنداره و ابراز وجود دانش آموزان دختر دوره اول دبیرستان، دانش و پژوهش در روانشناسی کاربردی، ۱۹(۱): ۲۶-۳۶



قبادی اسفرجانی، حبیبه خاتون؛ شریفی، طیبه؛ غضنفری، احمد و چرامی، مریم. (۱۴۰۰). مقایسه اثربخشی آموزش گروهی مدیریت خشم و توانمندسازی روانی-اجتماعی بر پرخاشگری و خودکارآمدی اجتماعی، شناخت اجتماعی، ۱۰(۱):

۲۱۱-۲۳۷

مرادی کلارده، سارا؛ آقاجانی، سیفاله؛ قاسمی جوبنه، رضا و بهاروند، ایمان. (۱۳۹۸). نقش خودشناسی انسجامی، اجتناب تجربی و شفقت خود در اضطراب امتحان دانشجویان دختر، راهبردهای آموزش در علوم پزشکی، ۱۲(۱)

Akın, A., & Akın, U. (2015). Investigating predictive role of self-compassion on social self-efficacy. *Journal of Education -al & Instructional Studies in the World*, 5(3), 11-19

Beaumont, E., Irons, C., Rayner, G., & Dagnall, N. (2016). Does compassion focused therapy training for health care educators and providers increase self-compassion and reduce self-persecution and self-criticism. *Journal of Continuing Education in the Health Professions*, 36(1), 4-10.

Benson, J., bandalos, D., & hutchinson, S. (2000). Modeling test anxiety among males and females, *Anxiety, stress and coping*, 7, 137-148.

Bilgin, M. (2017). Relation among proposed predictors and outcomes of social self-efficacy Turkish late adolescents. *Eğitim Fakültesi Dergisi*: 40, 01-18.

Datu, J. A. D., Wong, G. S. P., & Rubie-Davies, C. (2021). "Can kindness promote media literacy skills, self-esteem, and social self-efficacy among selected female secondary school students? An intervention study". *Computers & Education*, 161 (1). 1-10.

Diedrich, A., Grant, M., Hofmann, S., Hiller, W. & Berking, A. (2014). Self-compassion as an emotion regulation strategy in major depressive disorder. *Behavior Research and Therapy*, 58, 43-51

Fernandez, G. (2019). Relationships Between School Anxiety and Academic Achievement. 4th International Conference on Education and New Learning Technologies

Gazo, A. M., Mahasneh, A. M., Abood, M. H., & Muhediat, F. A. (2020). "Social Self-Efficacy and Its Relationship to Loneliness and Internet Addiction among Hashemite University Students". *International Journal of Higher Education*, 9 (2), 144-155.

Greco, L. A, Morris, L. A. (2014). Factors influencing the link between social anxiety and peer acceptance: contributions of social skills and close friendships during middle childhood. *Behavior Therapy*, 36: 197-205.

Hermanto, N., Zuroff, D. C., Kopala-Sibley, D. C., Kelly, A. C., Matos, M., Gilbert, P., & Koestner, R. (2016). Ability to receive compassion from others buffers the depress genic effect of self-criticism: A cross-cultural multi-study analysis. *Personality and Individual Differences*, 98, 324-332

Irons, C., & Lad, S. (2017). Using Compassion Focused Therapy to Work with Shame and Self-Criticism in Complex Trauma. *Australian Clinical Psychologist*, 3(1), 47-54



- Kiat Hui Khng K. H., & Mane R. (2020). Beyond BCI—Validating a wireless, consumer-grade EEG headset against a medical-grade system for evaluating EEG effects of a test anxiety intervention in school, *Advanced Engineering Informatics journal*, 45
- McAloon, J., & Karina, D. (2019). Preventative Intervention for Social, Emotional and Behavioral Difficulties in Toddlers and Their Families: A Pilot Study. *Int J Environ Res Public Health*, 16(4), 569
- Neff, K.D. (2009). Self-compassion. In M. R. Leary & R.H. Hoyle (Eds), *Handbook of individual differences in social behavior*, New York: Guilford
- Neff, K.D., & Germer, C.K. (2013). A pilot study and randomized controlled trial of the mindful self-compassion program. *Journal of Clinical Psychology*, 69(3), 28- 44
- Poormana S. G., Mastorovich M. L. & Gerwick M. (2019). Intervention for test anxiety: How faculty can help. *Teaching and learning in nursing*, 14(3): 186-191
- Sirois, F.M., Kitner, R., & Hirsch, J.K. (2015). Self-compassion, affect, and health-promoting behaviors. *Journal of Health Psychology*, 34(6), 9-661
- Sommers-Spijkerman, M., Trompetter, H., Schreurs, K., & Bohlmeijer, E. (2018). Pathways to improving mental health in compassion-focused therapy: Self-reassurance, self-criticism and affect as mediators of change. *Frontiers in Psychology*, 9, 24-42



## The effectiveness of self-compassion training on self-criticism and social self-efficacy of female students with test anxiety

Zahra Varmazyari\*<sup>1</sup>, Reza Golpour<sup>2</sup>

### Abstract

The present study was conducted with the aim of investigating the effectiveness of self-compassion training on self-criticism and social self-efficacy of female students with test anxiety. This research was a semi-experimental study with a pre-test-post-test design with a control group. The statistical population of the research included all the students with exam anxiety of the second secondary level in Nowshahr city who visited the centers and clinics of this city in the academic year of 1400-1401. The research sample will consist of 30 students (15 test subjects and 15 control subjects) of students with exam anxiety, who will be selected using available sampling method and randomly divided into two experimental and control groups. The experimental group underwent 8 sessions of self-compassion therapy, and the control group remained waiting for treatment during this period. The method of data collection was measured based on Spielberger's test anxiety scale (1980), Lewis' self-criticism scale and Kenley's social self-efficacy questionnaire (1989). The analysis of the information obtained from the implementation of the questionnaire was done through the SPSS 23 software in the inferential section (analysis of covariance). The findings of the research showed that self-compassion is effective on self-criticism and social self-efficacy of female students with exam anxiety, meaning that self-compassion leads to improvement of self-criticism and social self-efficacy of female students with exam anxiety.

**Key words:** self-compassion, self-criticism, social self-efficacy, exam anxiety

<sup>1</sup>\* Master of Clinical Psychology, School of Medicine, Islamic Azad University, Behshahr Branch, Behshahr, Iran (Corresponding Author)

<sup>2</sup> Assistant Professor, Department of Psychology, Payam Noor University, Tehran, Iran (reza.golpour@pnu.ac.ir)